

Зайчикова хатка

Наталя Забіла

Оселились біля річки
сірий зайчик та лисичка.
Зайчик — в хатці луб'яній,
а лисичка — в крижаній.

Ось постукала в віконця
тепла сонячна весна,
і, розтанула на сонці
біла хатка крижана.

Почала лиса зітхати:
— Як я житиму без хати?
Зараз зайця прожену
й влізу в хатку луб'яну!

Де вже зайчику малому
суперечить хижаку!
Довелось тікати з дому
бідолашному звірку.

А лисиця та хвостата
влізла в зайчикову хату
і в хатинці луб'яній
оселилась, як в своїй.

Пострибав по лісі зайчик,
сірий зайчик-побігайчик,
сльози річкою ллючи:
страшно в лісі уночі!

Раптом вовк іде до нього
та й питає: — Що таке?
Мабуть, в зайчика малого
лихо трапилось тяжке?

— Ой, мене прогнала з хати
люта злодійка хвостата!

Ой, куди ж тепер піду?..
Де я захисток знайду?..

— Годі, годі, зайчик, плакати,
витри слізоньки свої.
Знаю я цю розбишаку,
зараз вижену її!

Підійшли вони до хати,
вовк гарчить: — Ану, хвостата!
Забирайся звідсіля! —
А лисиця відмовля:

— От як скочу, як підскочу —
полетить від тебе клоччя,
на шматочки роздеру
ще й на порох розітру!

Вовк злякався — та й тікати!
А зайча пішло вночі
знову захисту шукати,
сльози річкою ллючи.

Враз ведмідь іде до нього
та й питає: — Що таке?
Мабуть, в зайчика малого
лихо трапилось тяжке?

— Ой, мене прогнала з хати
люта злодійка хвостата!
Ой, куди ж тепер піду?..
Де я захисток знайду?..

— Годі, годі, зайчик, плакати,
витри слізоньки свої.
Знаю я цю розбишаку,
зараз вижену її!

Підійшли вони до хати.
— Геть! — загремав волохатий.
Забирайся звідсіля! —

А лисиця відмовля:

— От як скочу, як підскочу —
полетить із тебе клоччя,
на шматочки роздеру
ще й на порох розітру!

Як почув ведмідь цю мову —
враз сховався у кущі,
і побрів наш зайчик знову,
сльози річкою ллючи.

Стріла зайчика собака,
розпитала що та як.
— Годі, — каже, — годі плакати,
не боюсь я розбишак!

Підійшла й вона до хати,
загарчала: — Геть, хвостата!
Забирайся звідсіля! —
А лисиця відмовля:

— От як скочу, як підскочу —
полетить від тебе клоччя,
на шматочки роздеру
ще й на порох розітру!

Утекла й собака зразу.
А зайчатко уночі
знов побігло, від образи
сльози річкою ллючи.

Враз іде назустріч півник,
гострі шпори на ногах.
— Що з тобою? Дуже дивно
зайця бачити в сльозах!

— Ой, мене прогнала з хати
люта злодійка хвостата!
Ой, куди ж тепер піду?..
Де я захисток знайду?..

— Що ж, провчу я розбишаку! —
Де вже, півничок, тобі?!
Вовк, ведмедик і собака
відступились в боротьбі...

— Ну, за мене не страшися!
Сам побачиш,—от ходім! —
Вийшли друзі на узлісся,
де стояв зайчатин дім.

Місяць виглянув з-за хмари.
Півник крилами ударив.
— Годі спать, — ку-ку-рі-ку! —
на чужім пуховику!

Вмить лиса продерла очі.
— Хто там ходить по двору?
От як скочу, як підскочу —
на шматочки роздеру!

Не злякався півник смілий
та на ґанок як стрибне.
— Забирайся, поки ціла!
Не дратуй, гляди, мене!

Відкида лиса забори,
бачить: півник-молодець,
гострий дзьоб, сталеві шпори
ще й червоний гребінець.

Тут лиса аж закрутилась:
— Я хороша! Я не зла!
Я з зайчатком не сварилась,
по-сусідському жила!..

А сама — мерщій на ґанок,
та — по східцях, та — у ліс!
І зустрів зайчик ранок
знов веселий, як колись.